

Consell Tributari

Expedient: 775/2

El Consell Tributari, reunit en sessió de 26 de maig de 2003, coneixent del recurs presentat pels Germans E.C. i L.I.P., SA, ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- En data 27 de març de 2002, l'entitat Germans E.C. i la mercantil L.I.P., SA presenten recurs contra la denegació tàcita de sol·licituds d'exempció de l'impost sobre béns immobles per a l'exercici 2002 i contra liquidacions del mateix impost i de l'esmentat exercici, en relació a les finques situades al pg. ..., núm ...; c/ ..., núm. ...; pl. ..., núm. ... (c/ ..., núm. ...); pl. ..., núm. ... (c/ ..., núm. ...); c/ ..., núm. ...; i c/ ..., núm. ...

2.- Les recurrents al·leguen que la impugnació de les quotes és una mera reiteració de l'actuat en anys anteriors en relació al mateix impost i per les mateixes finques, que ha donat com a resultat una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya estimant la legalitat de l'exempció sol·licitada en relació a l'any 1994, i que estan pendents de sentència les quotes dels anys 1995 a 2000, havent-se iniciat el corresponent expedient administratiu de reclamació en relació a l'any 2001. En conseqüència, donen per reproduïdes íntegrament les al·legacions exposades en anteriors recursos, en el sentit que els esmentats immobles estan destinats a centres docents en règim de concert educatiu amb la Generalitat, i és aplicable l'exempció prevista a l'article 64.1) de la Llei reguladora de les hisendes locals.

3.- Als arxius de l'Ajuntament consta que les recurrents sol·licitaren l'extensió dels efectes de la sentència del Tribunal Superior de Catalunya abans esmentada (núm. 120, de 17 de febrer de 1998) a les liquidacions corresponents als anys 1998 i 1999, així com a les anteriors de 1993 i 1995 a 1997, i impugnaren la liquidació de l'any 2000. Les esmentades peticions foren desestimades.

4.- La Divisió de Recursos de l'Institut Municipal d'Hisenda proposa la desestimació del recurs per quant la titularitat de les finques, que des de l'escissió de

L.I.P., SA, formalitzada en escriptura pública de 17 de novembre de 2000, és L.S.C., SL, no coincideix amb la titular dels concerts educatius, sense perjudici que pel Departament de l'Impost sobre Béns Immobles de l'Institut Municipal d'Hisenda es procedeixi a l'actualització de la titularitat dels immobles.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La qüestió debatuda en el present recurs es concreta en determinar l'existència o no del dret a l'exempció prevista a l'article 64.1) de la Llei d'hisendes locals per als centres docents privats acollits al règim de concerts educatius, quan el titular del centre no coincideix amb el subjecte passiu de l'impost. I si bé és cert que la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya núm. 120/1998, de 17 de febrer, adduïda pels recurrents, reconegué aquest dret per a l'any 1994 fonamentant-se en que l'exigència de que el titular del centre sigui el subjecte passiu no pot sinó considerar-se una extralimitació del reglament respecte de la llei, inaplicant en la seva virtut el Reial Decret 2.187/1995, no es pot desconèixer el fet que el Tribunal Suprem, en data 3 de desembre de 1998, dictà sentència en recurs directe contra l'esmentat Reial Decret 2.187/1995, interposat per la "Confederación Española de Centros de Enseñanza", per la qual desestimà el recurs i declarà expressament que "resulta clar l'abast de la nova exempció i adequat a dret el desenvolupament a l'efecte efectuat pel Reial Decret" esmentat. I això en el sentit d'entendre que "no pot desconectar-se l'establiment de l'exempció de la configuració del fet imposable de l'impost, que s'efectua per raó de determinades titularitats", de manera que "la referència a centres docents privats acollits al règim de concerts ... ha d'interpretar-se com els béns dels esmentats centres, en tant que subjectes passius de l'impost, de conformitat amb el que disposen els articles 61 i 65 de l'esmentada Llei" d'hisendes locals.

És per això que en reiterades ocasions aquest Consell Tributari ha entès que la doctrina resultant de la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya era contrària a la jurisprudència del Tribunal Suprem pel que fa, precisament, a la pretesa il·legalitat del Reial Decret 2.187/1995, en virtut de la qual s'anul·laren les liquidacions de 1994. Aquest fet va conduir a denegar l'extensió dels efectes de l'esmentada sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, a l'empara de l'article 110.5 LJCA, per constituir un dels límits previstos a l'extensió.

Segon.- Tanmateix, no és possible desconèixer que, amb posterioritat a l'esmentada sentència de 3 de desembre de 1998, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, en la sentència núm. 1401, de 23 d'octubre de 2002, ha mantingut la seva doctrina anterior, conclouent que l'al·ludida doctrina del Tribunal Suprem, que exigeix la coincidència entre el realitzador del fet imposable i el titular del centre docent no és predicable en els supòsits que entre ambdós subjectes no es produeix cap contraprestació, per la qual cosa l'esmentada dualitat esdevé una dada purament formal que no constitueix recolzament suficient per denegar l'exempció. Doctrina que recullen les sentències dels Jutjats del Contenciós-Administratiu números 4 i 11, ambdues de data 25 de febrer de 2003, recaigudes en els recursos interposats per l'Institut dels Germans E.C. i L.S.C., S.A. contra resolució desestimatòria de l'exempció per als exercicis 1997 a 2001, i contra les liquidacions de l'exercici 2001 corresponents als immobles de què es tracta, respectivament.

L'esmentada doctrina del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que proposa una interpretació correctora del Reial Decret 2.187/1995 basada en una interpretació finalista de la Llei 22/1993, de 29 de desembre, que establí l'exempció aquí debatuda, fonamentant dita interpretació en l'exposició de motius d'aquesta Llei, matisa la doctrina del Tribunal Suprem introduint un element, l'absència de contraprestació entre el titular i el cessionari del bé immoble on se situa el centre docent concertat, que entronca amb la legislació anterior a la Llei 39/1988 (art. 264, Reial Decret 781/1986).

En conseqüència, i en compliment de l'esmentada doctrina del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, procedeix declarar l'exempció sol·licitada.

Per tot això,

ES PROPOSA

ESTIMAR el recurs interposat, RECONÈIXER l'exempció de l'impost sobre béns immobles que grava les finques de referència per a l'exercici 2002, i ANUL·LAR les liquidacions impugnades.